

французски държавни мъже нѣма да сбъркатъ, ако, въ границитѣ на възможността, дадатъ съдѣйствието си за освобождението и на нашата народностъ въ турската империя, както го бѣха дали тѣхни прѣдшественици за сжщата цѣль на гърци, румъни и пр. Стиснахме ржката на уважаемия публицистъ въ знакъ на признателностъ и си излѣзохме.

VII.

При сенатора Шалмелъ-Ла Куръ.

На 14/26 ноемврия, недѣля, единъ отъ ония господа, до които бѣхме прѣпоръчени и до които бѣхме писали и ние при пристигането ни въ Парижъ, именно г. Granet, дойде та ни зе и заведе при французския сенаторъ Chalmel-Lacour, единъ отъ стълбоветѣ на сегашната република, публицистъ, писателъ съ извѣстно име, политически дѣецъ отъ първокласнитѣ, мъжъ въ зрѣла възраст, солиденъ, цѣненъ и неуморимъ работникъ. При всичкия му либерализъмъ, той бѣше отъ начало твърдѣ съдържанъ въ своя разговоръ. Като чадо на френската революция и старъ, но и строгъ отъ млади още години републиканецъ, той неприкрито съчувствуваше къмъ борцитѣ и страдалцитѣ за свободата. Той ни каза, че се възмущавалъ отъ новинитѣ за извършенитѣ въ Бѣлгария турски свирѣпства и изобщо за турското управление, и че отъ сърдце и отъ душа той не желаялъ само платонически нашето освобождение, но и работилъ и съвѣтвалъ каквото и дѣто трѣба да се помогне на бѣлгарския народъ за подобрене неговата участь. Той прибави да ни каже и това, че отъ дѣтински още години станалъ *филеллинъ*, като слушалъ отъ всжду почти, какво и колко голѣмо било движението не само въ Франция, но и въ цѣла Европа въ полза на